

§ 257.

Spørgsmaal til et Bidne maae ikke stilles saaledes, at det, der skulde bevise, forudsættes som givet, eller at Svaret lægges Bidnet i Munden.

§ 258.

Bidnet maa ikke svare ved at oplæse nedskrevne Optegnelser; dog kan det eftersee saadanne, men skal da opgive, af hvem og i hvilket Viemed de ere affattede.

Benyttelse af Optegnelser, der hidrøre fra Noget, der er optraadt i Sagen, tilstedes ikke.

§ 259.

Ingen kan kaldes efter eet Bidnes Forflaring, naar samme staar i Strid med de isvrigt under Sagen tilveiebragte Oplysninger. Ei heller kan Noget dømmes paa Grund af en Medskyldigs Udsagn, naar dette ikke befyktes ved andre under Sagen oplyste Omstændigheder.

§ 260.

Som Syns- og Ekjensmand kunne kaldes Personer, som ifølge deres Stilling eller sædvanlige Beskæftigelse kunne antages at have den særegne Indsigt, der udfordres til at besvare de dem forelagte Spørgsmaal. Et lægevidenskabeligt Ekjen kan kun afgives af til Lægepraxis Berettigede, og i Reglen bør offentlig ansatte Læger kaldes. Sammenligning af Haandskrifter eller Bedømmelse af fordreiede Haandskrifter bør foretages af Mand, som ifølge deres Stilling have haft særlig Velighed til at skjelne mellem forskjellige Haandskrifter, eller hvor der er Spørgsmaal om Noget er skrevet af den Anklagede, af Mand, som have haft særlig Velighed til at blive bekiendte med hans Haandskrift.

§ 261.

Private Dokumenter, som benyttes under en Straffesag, skulde fremlægges i Original, naar Saadant ikke paa Grund af særegne Omstændigheder er umuligt, i hvilket Fald Gjenpart kan fremlægges. Det paagældende Dokument

Ugthed maa godtgjøres ved Vidnesbyrd af Udfederen eller af en Person, der har været tilstede ved Dokumentets Underkrist, eller endelig, naar Dokumentet er fremlagt i Original, af Personer, som have haft Velighed til at blive nøie bekiendte med Udfederens Haandskrift.

§ 262.

Naar et Bevismiddel ikke ifølge de i det Foregaaende givne Regler kan udelukkes, men der dog er Omstændigheder tilstede, som svække sammes Paalidelighed, bør Rævingerettens Formand i sin Fremstilling af Sagen henlede Opmærksomheden derpaa; men det bliver Rævningerne overladt at afgjøre, hvilken Bøgt de ville tillægge de Betænkkeligheder, der saaledes gjøres gjældende.

§ 263.

Naar Retten finder, at et Bevis i Henshold til Forskrifterne i dette Kapitel ikke egner sig til at føres, udelukkes samme ved en derom afgiven Besendelse. Fremstattes der Indsigelse mod Tilstedeligheden af et Bevis, efter at dette allerede ganske eller tildels er fremkommet, og Retten giver denne Indsigelse Medhold, bør Formanden i sin Fremstilling indskærpe Rævningerne, at de efter Loven aldeles ikke maae tage noget Hensyn til det saaledes Fremkomne.

§ 264.

Er et saadant Bevis, som efter Reglerne i §§ 242, 248, 256 og 259 fordres som det mindste, for at den Anklagede kan kaldes, ikke tilveiebragt, har Retten, strax efter at Forhandlingerne ere sluttede, at frifinde den Anklagede, uden at Sagen forelægges Rævningerne.

Kapitel 7.

Om Fremgangsmaaden i Straffesager, som høre under Rævingerettens Paafjendelse, naar den Anklagede ikke kan staves tilstede.

§ 265.

Er i en Sag, som hører under Rævingerettens Paafjendelse, den Anklagede ikke mødt,